

pisi nesumnjivo postojali. Njih spominje i sam Vlačić, spominje ih i Klombner u pismima koje je objavio Ivan Kostrenčić. Klombner tvrdi i da je vidio neki debeli rukopis Vlačićev namijenjen Hrvatima i Srbima pod Turcima. Kako je Sebastijan Krelj, Slovenac iz Vipave, bio dugo Vlačićev učenik, nije isključeno da je »Otročja biblija«, koja se pripisuje Krelju, u stvari Vlačićevo djelo. Vlačić je pisao mnogo stvari anonimno, pa kad saski knez i barun Ungnad nisu dali da se Vlačić miješa u protestanske, hrvatske i slovenske knjige, može biti da je i ta »Otročja biblija« Vlačićeva, a ona bi po vanjskim znacima odgovarala onome katekizmu, o kome piše Klombner. Lingvisti bi to mogli ustanoviti analizom jezika. Ali postoji malo primjeraka toga djela, u Londonu jedan, u Jugoslaviji ni jedan. Dr. Mirko Rupel (u djelu Slovenski protestantski pisci str. XXVII) nam iznosi da je u »Otročjoj bibliji«, koja sadrži katekizam na pet jezika (slovenski, hrvatski, njemački, latinski i talijanski) i »antitezu«, razliku između katoličkog i protestantskog učenja, Vlačić vjerojatno izradio hrvatsko-srpski tekst. Ta biblija znači pokušaj da se Slovenci i Hrvati sjedine jezično u zajedničkom pravopisu. Nije mnogo sigurno da je Vlačić, koji je neprestano imao punu glavu grandioznih planova, koje je umio sjajno da ostvaruje, u ovom slučaju radio nešto po planu svoga učenika Krelja. Veća je druga vjerojatnost, da je cijela »Otročja biblija« djelo Vlačićevo, pri kome mu je Krelj pomagao, jer je Vlačić ne samo bolje znao materiju, nego i sve navedene jezike: hrvatski, talijanski, latinski i njemački i možda je Krelj pomagao Vlačiću i radio po njegovim uputama. Da je Vlačić došao na misao jezičnog jedinstva Slovenaca i Hrvata je također vrlo razumljivo. Njegov kraj (Labiština), kao i čitava Liburnija, ima mnogo slovenskih riječi i slovenskog akcenta. I sam naslov knjige »Otročja biblija« u materinskom jeziku Vlačićevom je opet »Otročja bi-